

ROSÆ,

quibus

*Admodum Reverendi, Clarissimi THEOLOGI,
Præstantissimi, Doctissimi, Literatissimi PHILOLOGI*

BEROLSTADIÆ

ROSÆ FORMOSÆ GOTHOFREDI

VIRI REVERENDI

M. JOHAN. VIEBINGII HABELSCHVER-

DA GLACENSIS, antea in Lafanâ verbi divini PRÆCONIS,
i. t. Illustris Mûnsterbergici DIDASCALEI EPISTATÆ &
INSPECTORIS

FILIOLI UNICI

ANNOS IX. MENS. VII. DIES XXVII. NATI,

in mediò curriculò humaniorum studiorum accuratâ indefes-
sâq; diligentia susceptorum, præmaturò & quidem acerbissimo fato; sed
vivificâ ὁδῶν SPIRITUS SANCTI eximiiis Ierungiois declaratâ,
præsente, admirandâ notabiliq; patientiâ ad extremum usq; vitæ ha-
litum vigente, THEOLOGO totius Ducatus primario adfistente,
Annò Christianò 1746 CXLVI. D. XIX. AUGUST.

HOR. XII. MERIDIAN. DENATI

æternaturam memoriâ in ARA PERENNITATIS

conservare,

& iisdem

pio ritu, & justo modo

*PARENTIBUS mœstissimis mœrorem acutissimum minuere,
atq; sincerum christiane suppetitias adfectum declarare, quæ*

OLSNÆ SILESIOR.

JOHANN. SEYFERTUS TYPOCHYTA incude chalcographicâ
exprimendum curat, conabantur.

Reverendo, Clarissimo Viro
Dn. M. Joh. Viebingio P. E.

h. t. Rectori Olsn. opt. mer. Patri moestissimo,
Fautori & Amico dilectissimo.

In Filiis triste est pati charissimis,
Expertus ipse sum Bohemus acriter,
Dum pignus, Autor omnium Deus Mibi
Carum nimis donavit. At Mors invida
Venit, datum cità quoq; abstulit Manu.
Nobis acerbior tamen Parentibus
Is casus est, quando Unicus mox interit
Piissimus lectissimusq; Filius;
Ambobus ut nobis misellis accidit.

At quid dolemus Fata Mortis tristia?
Nos Jura curemus Dei caelestia,
Sic offerentis, rursus ampla Munera
Et auferentis, sicuti visum est ei.
Hic reddet omnibus Suum cum fenore,
Quando dies venturus est novissimus.
Proinde submittamus in timore Nos.
In Orbe quod sit omne THOVA perficit;
Sed cuncta rectè perficit justissimus.
Hic vult jugo domare collum Conjugum.
Tandem vices convertet istas largiter;
Mellis dabit satisq; pro Myrrha Deus,
Cum David & Gottfredus assurgent novi.

Συμπυδίας contestandæ gratiâ F.

David Bohemus Illustr. Aulae Monst.

à Sac. Conc. Pastor Bernstadiensis, Consistorii
Olsn. Ducalis Adseffor, Presbyt. Sen.

Ut

Ut Rex in terris parvos magnosq; Ministros:
Sic habet in coelis magna, minora, Deus;
Ut cum Coelitibus vivant celebrentq; JEHOVAM;
Atq; ILLI grates voce sonante canant.
Quis non optaret felicem pectore fortem;
Pro terrâ caelum juba pro lacrimis?
Felix, qui liber Mundi Martisq; periculis
In cœlo Dominum laudat amatq; BONUM!
Cum PATER amittit Natum, flet, nuncius adfert;
FILIUS ecce tuus REGIS in Arce viget;
Protinus exclamat Natum desidero, Natum
Opto, revixit, ait, Spiritus eja meus;
Non moriar donec vivum conspexero Natum;
Surgit & ad Natum pervenit IPSE SENEX;
Irruit in collum Nati; mox oscula figit;
Pallentes lacrumis irrigat atq; genas;
Nunc moriar latus, placidam nunc ex peto mortem;
Aspexi vultum dumpie Nate tuum.
Sed cur ista cauo? PATER ô moestissime luctum
Jam moderare tuum, gaudia viva cape.
FILIUS ecce tuus vivit GODOFREDUS in Aula
Æterni REGIS, dulce melisma canit.
Parvus erat mundo, Parvus delectat JOVAM!
Cum parvis magnos diligit IPSE DEUS.
Hic sparfit lacrymas morborum tormine fessus;
In cœlo exultat, tristia nulla videt.
In Ludô didicit; jam magnus Doctor Olympi;
AULAM pro CAULA nunc habet, atq; tenet.
In Ludô dixit, LOGICAM, quô PRÆSIDE discam
Artem subtilem, post tua fata Pater?
At LOGON aeternum semper nunc audit amatq; ;
Non opus innumeris invigilare logis.
Vive PARENS, vivit charus quia Natus in Arce
Excelsi Regis, qui regit astra, Tuus.

A 2

Non

Non obiit Puer: ast abiit. Nos ritè sequemur,
 Cum fuerit visum, CHRISTE benigne, TIBI.
 Tunc citò conspicias formosò schemate Natum;
 Et dices, *vivit FILIUS IPSE* meus.
 Undè cadent lacrymæ, ge nitus, mœrorq; recedet;
 Nec LIBITINA tuam lædet avara Domum.
 Hæc Tibi, Pastor Amice, malagmata mittere conor;
 Hæc fatis adflicto sit PANACEA PATRI.
 In rebus mœstis, profunt solatia mœstis,
 Accipe solamen! Vive valeq; diu!

animi condolentis argumentum hoc brevis.

Epigrammatico dolenti Parenti dabat

Bartholom. Hilscherus Diaconus
 Ecclesie Berolstadtensis.

Gotfrid Viebingiuss,

per Anagramma:

Dignus bis virgo fit.

Virgo terrestris pia, siq; pudica & honesta,
 sobria, si humana, ac ingeniosa fiet,
 corpore siq; decora nitet; ne talis amatur?
 Et meritò. *JHOVÆ* munera non quis amet?
 Majori digna est virgo cœlestis amore,
 à Sponsò Christo Sponsa adamata polo;
 quæ Sanctam Triadem spectat, pia, sanctaq;, clara
 aternùm gaudens & BONA cuncta tenet.
 Filius ecce tuus, Sopiæ præclare Magister,
 Dignus bis virgo fit, Gothofredus Amor.
 Idem quapropter gemino perdignus amore,
 quò non frustrabis filiolum alme Pater.

Virgo

Virgo fuit terris, dictis virtutibus ingens;
 Sed nunc cœlestis Virgo, beata, cluit.
 Sponsa suò à Sponsò Christo ditata Coronà
 virtutum, quam non auferet ulla dies.
 Ergo, Pater, curas nimias & siste perennes,
 Invidus his Sobolis ne videre Bonis.

Sequntur in amorem Adolescentuli Defuncti, & gratiam Dn, Parentis addita alia genera carminum.

- | | | | |
|----|---|---|---|
| 1. | Gotfrid en cubat hic PUELLUS, &
suo PATRI tenellus. | 3. | Collis Heliconii
Olsnei regitor Pater
Desles funera FILII
Absit attamen ò dolor
Grandis, & nimius procul! |
| 2. | GOTTFRID en VIBINGUS
Hic latet Puellus,
Doctus & tenellus
FILIUS patrisfans | | |
| 4. | Vibingius sepultus est marmore sub eò
Elegans PUER, magis doctus, ut & pius aliis.
Repletus est eò mœstitià PATER habilis. | | |
| 5. | GOTTFRID en VIEBINGUS cubat hoc PUER
Sub saxo, PATRE persollicitò PIO. | | |
| 6. | Hic GOTHOFREDUS
Ingeniosus,
Spesq; PARENTIS
FILIUS iste
Post pia fata
Ergo juventa
Parcere Nobis. | Subjacet intus
Et speciosus
Optima docti.
Tempore vitæ
Sæva reliquit
Fidere noli.
O trabe post TE | Nomine VIEBING
Ore PUELLUS,
Pallados artes
Sedulus urfit.
Vulnera PATRI.
Nescia mors est
Christe fideles! |
| 7. | En VIBINGIUS his accubat oris GOTHOFREDULUS.
Justis est animà cum GENIIS æthereis volat,
Insons, sedibus in latiferis, fulgidus & pius! | | |
| 8. | GOTHOFREDULUS en latitat PUER hoc
Marmore frigidò pertener, habilis,
Literati FILIOLUS PATRIS hic, | | |

9. GOTTFRID VIEBINGUS latitat PUER tenellus
Saxò frigidò; sed PATRE tristiter gerente
Se ob Filiolum pertenerum, doctum, habilem cum suis.
10. GOTHOFREDUS VIEBINGUS latet hocce
Lapide amplò, requiescit satis altà
Geniorum ac animæ latitiâ benevolente!
11. Conditur hoc Tumulò GOTHOFREDULUS en PUER tenellus.
Sic nulla mortis vim vitabit Ætas.
12. VIEBINGUS hic PUER
Humatus est sub hocce saxulo.
13. Sapphicò dignus PUER Hic tenellus,
Tiro qui nuper fuit in Poesi.
Doctior cunctis super astra vectus
Nuncnè Poëta?

ETEOSTICHA.

1. Ter senl soLes AVgVsto ablère, Vt & VnVs
GottfrID VibIngVs nostrà qVo Morte obIt OLSnà.
2. GottfrID VibIngIVs CVbat sVb hoc saXo,
CharVs, pIVsqVe fILIoLVs VIrI DoctI,
qVI OLSnà anXIIs operIs regIt probos!
3. VnDeVigesIMO VibIngIVs pVer
SeXtILIs OLSnà nostrà obIt trISTI Patre!
4. GottfrID en pVer bIC VibIngIAnVs
MortIs non potVIt fVgIsse Vires.
Ast nostro rapItVr PatrI probato.

Viro doctissimo, mihiq; dilectissimo, Amico
colendo, Fautori honoro, moestissimo Dn.
Parentipiè defuncti Filioli hæc pauca con-
dolentiæ & consolationis ergo addere debuit

M. CASPAR. Newhold
Diaconus Eccl. Bernstadiensis.

1.
Ut pereunt viridis pulcherrima lilia campi:
Flore puellari sic GODOFREDE peris.
In bellum puerum Mors spicula tendit, & arcum:
Dum ferit, haut puerum; sed ferit illa senem.
In Te VIEBINGI committitur improbus error:
Et Patris & Matris nobile delitium.
Annos si numero, puerum te Morta peremit:
Si ingenium, dolco te periisse senem.

2.
Quod spectas Saxum, pueri tegit ossa VibingI
Puri, quam sciti! quam lepidi pueri!
Omnis in hoc stabat venerandi cura Parentis,
Ex oculis subito quem Libitina rapit.
Tam citò cur? Veterum norunt oracula, si quem
Iova in delitiis servat, obit juvenis.

3.
Ducimus inferias ViebingI prolis, & urnæ
Miscemus flores, coryciumq; crocum.
Unus eras Natus, GODOFREDE, ac unice amatus:
Pallida sed Te Mors sub sua jura rapit.
Sed bene habet! Domitæ superasti flumina Lethæ:
Spiritus in roseo vivit ovatoq; polo.
Uranimas poterás curas lenire Parenti;
Nunc palpò ingenuò, nuncq; lepore novo.
Igneus ut vigor in Te: sic fuit entheus ardor.
Ætas non durat præcocus ingenii.
Præclaræ Tu signa dabas, GODOFREDULE, frugis:
Ast Te falce ferox Parca tagace metit.
Incluta per clari vestigia Patris iturus
Quondam: at Te puerum Mors rapit ante diem.
Quam raro in mundo, quæ sunt sublimia, durant:
Quæ meliora, cadunt; deteriora vigent.

Sed Tibi, chare Parens placeat fac *Velle* Jehovah,
Concesfit quondam: quod capit, ergo *Suum* est.

4.

Viebingi, *Eusebii*, *Sophii* & amabile' pectus:
Egregie docti pulchra corona Viri,
Dum Tibi cordicremo defletur *Pusto* lesu;
Delit. as lepidas, qui dabat, atq; jocos;
Hei mihi, quàm duro miserum cor vapulat æstu;
Matris ut & *Patris* pectora mœror habet!
Sed Tu mœste *Parens* nimium compefce dolorem.
Est nobis Cœlum Patria; terra vale.
Reliquit terram *Gnatus*, via lactea *Divis*
Miscuit hunc, latus lusitat ante *Dœum*.
Permutasse licet *Nobis* infausta beatis:
Hic nempe est veri finis apexq; boni.

Ἐπιχθίνων *antecedentium* ἐπισημασμένων.

1.

In quò sperabas, jacet hac, *GODOFREDULUS*, *Urna*;
Dic ubi nunc possis *spem* posuisse *Pater*?
Spes perit in terris; sperando respice cœlum;
Spem firmam si vis figere, fige *Deo*.

2.

Viebingus Tumulo recubat *GODOFREDUS* in isto:
Spem *Parcæ* tristis cur rapuere *Patris*?
Ut puero ante diem venit *sapientia*, & *acre*
Ingenium: moritur sic puer ante diem.

3.

Conditur hoc Tumulo chari *Patris* unica proles
GODFREDUS, lepidò qui fuit ingenio.
Olivenfes *Pueri* lachrymis rorate sepulchrum;
Ut *Condiscipulo* terra sit ipsa levis.

4.

Ingenium, *virtus*, *pietas*, atq; *indolis ardor*,
Si possent *tristis* sistere *mortis opus*;

Contra *spem* *Patris*, non hic *Godofrede* *jaceres*,
Parve puer, citò qui tormine ventris obis.
Esto memor fati. Mortem meditare *Viator*,
Tam subiti casus, qui legis, esto memor!
Mors, que cuncta rapit, non evitabilis ulli;
Qui est hodie suus, Is cras meus, inquit, erit.

5.

Qui modò splendebat *Godofredus*, lampadis instar;
Hei mihi! quàm exiguo tempore fumus abit.
Vita *Homini* flamma similis morientis, & umbra:
Extingunt *vite* lampada fata tua.
Sic *Rosa* manè viget, qua paucis deficit horis:
Sic cinis est hodie, qui fuit ignis heri.
O spes fallaces, vanos *Hominumq;* labores!
Omnia *Mors* abolet, nilq; perenne manet.
Disce mori. Mentem *Superis* da, cetera terris,
Ipse puer parvus dum moriebar, eram.
Disce mori, nec te ludat spes vana juventa:
Extremum statuent nam tibi fata diem.

6.

Siste gradum. Jacet hac Viebingi sanguine creta
Proles, qua terra mortua, viva polo.
Immatura nimis cur *Mors* hanc abstulit? *Vnus*
Ut *Patris* fieres, unice *Gnate*, dolor.
Sed venerande *Parens*, nimium compefce dolorem:
Ne invidias *Nato*, regna beata, tuo.
Est requies illi cum *CHRISTO* in Sede piorum:
Cum *superis* cujus mens sedet ante *Deum*.
Ipse quod es, fuit *Is*, fuit & quod, Tu quoq; *fies*.
Jam certè melior sors sua sorte tuâ.

7.

Munia cui *vite* rapuerunt *Tormina* ventris;
Hac sua *VIEBINGUS* membra reliquit humo.

B

Spes

Spes erat ingenii magni, virtutis & alma:
Has dolet ingenu spes periisse, Pater.
Huic mæsti lachrymas, & odoros spargite flores.
Flos modò qui ingenii nobilioris erat.

8.

Cum Puerum studiis intentum Morta videret;
Et sua mandaret castra Minerva sequi;
Invidit Libitina, manu qua stamina rumpit;
Atq; jubei Puerum mox sua castra sequi;
Fit more hoc solito: diri inclementia fati,
Dulcia qua Nobis, sub sua jura rapit.
Tu desiderium Matris, spes una Parentis,
Extinctus nimium flendus utriq; jaces.
Mortali optasset Tecum PATER OPTIMUS unà
Carcere ad athereas ipse redire Domos;
Sed cum non possit, marenti mente superstes,
Filioli chari, tempus in omne memor:
Hunc Cippum posuit, morientem flevit, acerbum
Vulnus adhuc animo nocte dieq; gerit.

9.

Accipe, mi Fili, Genitor qua munera trado;
Munera, que cineri sint bene grata tuo.
Ipse dedi vita lucem, nunc mortis honores
Do, quos debebas tu tribuisse mihi.
Debebas Tumulum fesso Mibi Nate Parenti;
Officium hoc vertit jam tibi raptus dies.
Ante tui nostros oculos versatur imago:
Quam mors non unquam tollet avara mihi.
Blandidulus, nitidus, dulcissimus, unicus, eben
Morte cadis Matris, delictumq; Patris!
Vivus Ego Genitor poteram post funera dici,
Servassent Natum si mihi fata meum.

10.

Parce precor Genitor tristes effundere questus.
Turbantur lachrymis gaudia nostra tuis.

PARCE

Parce precor tristi mea nec geme funera luctu:
Non erat in fatis longior hora meis.
Immaturus obI, sed tu diuturnior esto.
Nemo suum tenuis fit cinis, ante diem.

συμπικνωτος και παρεμυθησομενς ολοκαρδως

CASPARIS STEINBERGERI
Scholæ Illustr. Bernst. Rectoris.

S Süssen noch die Ehrenen/
Und hat das bittere Schöne
Herr Diebing keine Maß
Im Väterlichen Herzen /
Sind für betrubtem Schmerzgen
Die Augen Euch noch naß/
Weil ewre letzte Freude
Der Augen Lust und weide /
Des Alters trost und stab /
Die Hoffnung gutter Sitten
Vom tode überstritten
Geleget wird ins Grab?
Bey seinen lebens tagen
Hört man Euch Vater sagen /
Nun Ihr entkindert seit /
So mehret Euch die Sorgen
Von Abend bis an Morgen /
Diß hochbetrubte Leid.
Dwar muß es freilich Schmerzgen/
Und dringen zu dem Herzen /
Wan auff der Bahre steht
Das Söhnlein und der Same
Dadurch Geschlecht und Nahme
Erstübt / und vntergeht.

Das Söhnlein das zur Jugend
Bald in der zarten Jugend
Von Eltern angeleit;
Fürn Höchsten ist getreten
Mit Lobgesang und beten
Bey früh und Abents Zeit
Der embsig im studiren
Den fleiß von sich liß spüren/
Und dehme eine Lust /
Was Maro auff der stöten
Der Printz dapffer Pöeten
Gespielet / und gewußt.
Was Cicero geschriben/
Daf war sein thun und üben /
Im reden allermeist/
Er hat bey seinem Leben
Diß wollen nicht begeben
Bis von ihm schied der Geist.
Wie grüner Saate Prangen
Dem Ackersman verlangen
Und gute hoffnung macht:
So könt man künfftiges wesen
An ewrem Söhnlein lesen
In seiner Jugend Pracht.

B ij

Und

Und wan ich gleich viel sage /
 Sodint es euch zur Klage /
 Und heisset nur : Er war.
 Ihr würdet lieber lesen
 Er ist; als sein gewesen
 Noch bey der Menschen Schar.
 Doch müssiget diß Klagen /
 Ihr könnet nicht abjagen
 Dem Tode seinen Raub;
 Der Menschen würgt/dü schlachtet/
 Und keiner Seufftzer achtet /
 Weil er an Ohren taub.
 Legt ab die Vaters Sinnen/
 Last nicht mehr Ehren rinnen/
 Ziehe Christen Sinnen an;
 Wer allzuviel die Seinen
 Auf Heidnisch viel beweinen
 Der thut nicht weißlich dran.
 Wie manchen bösen Kindern /
 So fast gleich sein den Kindern
 An Bosheit/Unverstand/
 Verlängert Gott die Tage
 Den Sterblichen zur plage
 Und Jammer angewand.
 Hergegen Frome werden
 Enrissen von der Erden /
 Damit ihr Sinn und Geist

Von Lastern unbeslecket *Sap. c.4.*
 Nicht werde angestecket /
 Zur Bosheit angeweißt.
 Beklage ihr seine Gaben?
 Denckt Gott viel solche haben
 In seinem Himmel-Sahl.
 Drumb auch im besten blühen/
 Hat Er Ihn heissen ziehen
 Auf diesem Ehren-Zhal.
 Scheint Er zu früh' entnommen?
 Wer ist zu frühe kommen
 Zur Auserwehltten Schar?
 Auf Erden lange leben/
 Heist stündlich sein umbgeben
 Mit Angst/ noth und gefahr.
 Solt er hier Weißheit lernen?
 Dort bey den goldnen Sternen
 Ist ware wissenschaft:
 Da wird er nun gelehret/
 Was kein Ohr hat gehöret
 Von Gottes weiser Krafft.
 Betravort Ihr Euren Erben?
 Und daß durch dessen sterben
 Zugleich der Nahme stirbt.
 Herr Viebing eure Schriefften /
 Die werden euch hier stiefften
 Ein Lob das nicht verdirbt.

Viro Reverendo, Clarisf. Doctisf. Dn. M. Johann. Vie-
 bingio, Fautori & Amico ætatem colendo, unicum,
 eumq; lectissimi ingenii Filiolum, paternarum virtutum
 Heredem, acerbisimè lugenti, affectum *cupit ad Deas*
 contestaturus scrib. Berolstadtæ

HEINRICUS Groer.

VALE-

VALEDICTORIA apostrophe FILIOLI placidissimè

DENATI ad tristissimum & largissimas lacrimas pro-
 fundentem Dn. PARENTEM A. O. R. 1646. horâ 3. no-
 cturnâ die 16. Augusti anxii & angusti, minimè tunc
 augusti, instituta.

Chære PARENS moriar. Fomentis membra fovere
 Est vanum. *Vanum quod tua vota movent.*
Æternam fessus PATRIAM desidero morbo;
Hic MIHI NULLA DOMUS; sed DOLOR ATQVE LABOR.
 Ergò rogo dicas MIHI quot sint amplius HORÆ
 VIVENDÆ Tecum culmine sub SCHOLICO?
 Vellem, si possem, TECUM SEX vivere MENSES:
Nulla sed en possum SCRIPTA parare PATER.
 Ergonè VIS MECUM MUNDO discedere, junctus
EXTREMÆ MIHI SIS nunc comes IPSE VIÆ?
 Docte PUER mæsto volvebas talia corde
Ante OBITUM ductu Numinis atherci.
 Nunc Patria superæ possessio parta, LABORES
 Omnes sublata, TORMINA nulla premunt.
 Nunc paucos Menses non vires; SÆCULA habebis
In caelo, Æternum quæ sine fine vigent.
 Nunc TIBI formandum NIHIL est. *Perfectus in omni*
Angelicis mistus cœtibus arte viges.
 Nunc SOCII Tibi sunt PATRES, veteresq; Propheta,
Et qui Martyrio digna brabæa gerunt.
 Eja age delicias PARADISI percipe FILI
 Chære tuo PATRI; sed mage care DEO.
 O TE felicem, cui mitia Numina donant
 Pro bello PACEM, gaudia pro lacrumis.
 Hac meminisse decet tremulâ Te mente PARENTEM;
 Et patienter onus ferre volente DEO.

Non etenim rectum flectes, quod Præses Olympi
Effecit curvum pro bonitate potens.
Quod placuit DOMINO, placeat Tibi tempore duro;
Molliat Is crudum vulnus AMICE tuum.
Illa dies veniat TIBI quâ jungatur Olympò
Schemate GOTFREDUS candidiore rosis.

Ultimi honoris & amoris testandi causâ Aram
hanc memorialem ingeniosissimo Adolefcen-
tulo Viebingio ad omnia summano nisi ad
illa verè summa (contra omnium bonorum
spem) pervenisset, ponendam duxit Amicus
paternus complures per annos

ELIAS HEUMANNUS Chori
illustris Musici Bernstadia Præfectus
& Collega Scholæ illustris.

Omnis homo natus mortali sanguine tandem
Cogitur immitis mortis adire viam.
Mors tollit Pueros vernantes flore juventæ;
Non parcat lassæ trux LIBITINA Seni.
Sunt velut umbra dies nostri, ceu ventus, & aura;
Mox homo vivus adest; mox cita fata subit.
Sic nihil est constans, tantum (quod novimus Omnes)
Vivitur ingenio cætera mortiserunt.
Esto! Sed hoc certum, longam quod inutile pondus
Vivendo vitam scandala crassa paret.
Quot PESTES nimium torserunt corda Parentum?
Quot frustra frugum munera dente terunt?
Infelix LOLIUM, steriles dominantur avenæ;
Stemmatis antiqui CARDUUS ulcus adest.
VRTICÆ, spinis mistus PALIURUS acutis
Sæpe PATRI canos, tristia fata parat.

O mors

O Mors accelera! Terris avertito CORVOS,
Tuta COLUMBA volet, retia tensa cadant!
Sed VIEBINGE metrò PATREM Te canto beatum
Non putres VOMICAS fata dedere TIBI;
Sed GNATUM lingvæ Romanæ dote vigentem;
Ingenio promptum; moribus ingenuum.
Irrisit fastum Mundi fallacis, & artes
FUCORUM, cecinit MUNDE MALIGNÆ VALE.
AUXILIUM NULLUM mihi notum, dixit, AMICI;
Est omne auxilium desuper ergo meum.
O fidei quantos fructus ostendit in HORA,
Quâ linquenda fuit Vita, Cubile, Domus!
Non mihi grata Domus, PATRIAM desidero, mœstus
Ut TURTUR gemuit mente vigente PUER; (A. C. 1646. Die
Adjecit dictis, VIS MECUM EXCEDERE TERRIS 16. August. hor. 3.
CHARE PATER? Comitem TE mihi junge vix; matutinâ.)
Non EGO formabo posthac mea pensa LABORIS; [Die 18 Aug. hor.
Non potero nostræ tecta subire SCHOLÆ. 2. vespertin.]
Sic GODOFREDUS eras! Tantum TE FATA PARENTI
Ostendere Tuo. Nunc tua dona jacent.
Ut ROSA florebas discens præclara ROSARUM [A. C. 1646. Mens.
Puncta, ROSA ut vernans, nunc cadis ante diem. Junio.]
Hinc PATREM cordis vulnus consumere tentat;
Extincto GNATO gaudia nulla placent.
Sed confide PARENS! Fiunt hæc omnia FATO
Lex divina valet, nascimur, & morimur.
Tu varios casus, Tu tot discrimina rerum
Ferre tenes, præsens fer patienter onus.
Sed quorsum? Mitto solamina. Pastor es. Ægris
Quod das solamen, sit medicina potens.
Non Miles Gnatum; celsi sed Rector Olympi
Abstulit, Is superâ reddet in Arce poli.

Ut

Ut DOMINO placuit; sic factum. Frangere NEMO
Decretum poterit, quod Deus IPSE facit.

*Mæstissimo Parentum Pari solatii ergo panxit
& complanxit Vicinus flens cum fletibus*

SAMUEL KORENIUS Scholæ
illustris Bernstadiensis Collegæ.

Quid desles? Dic quid desles COGNATE VIBINGI?
An fles, quod GNATUM sustulit atra dies?
Ne fle! Nam spectat celsissima NUMINA cœli
FILIUS, Ille DEO carmina lata canit.
Praclarum spectat clarò de LUMINE LUMEN
CHRISTUM, qui purà Virgine natus HOMO.
Spectat formosos stellatâ veste Ministros,
Cum quibus aternâ jubila voce canit.
Sæpius hic cecinit jucunda ubi gaudia? Nusquam
Plura vigent nisi UBI cantica PURA sonant
Agmina fidereâ REGIS cœlestis in AULA;
ET JA DEUS POST TE ME TRAHE ad ISTA potens!
Ergo habet, optavit quod latò pectore, CHRISTE
NATALEM novit quando redire tuum.
Curia supremi REGIS scandenda, videbis
Adjunctum GNATUM cœtibus Angelicis.
Non opus hic LOGICA multò sudore parandâ:
Non livor tanget corda tenella CACI.
His animum muni depressum luctibus amplis;
Mœvros remove, VIR REVERENDE, tuos.
Mœroris testandi ergo hæc lugubria adjicere, & iisdem
tanquam ultimis officiolis suum desideratissimum
COGNATUM prosequi voluit Breslæ

JOHAN. HEINRICUS MOSER
educatione Berolstadiensis, ortu verò
MORAVUS d. Römestadt.

F I N I S.